

[Kent Kirk]

Det lykkedes for regeringen både at støtte bestræbelserne på at forenkle reglerne om det indre marked og at sikre, at miljøpolitikken får en stærkere placering i det fremtidige samarbejde. Medlemslandene vil fremover være forpligtet til at harmonisere miljøregler, der vedrører det ydre miljø og arbejdsmiljøet, på et højere niveau, og samtidig har vi sikret os national ret til at lave vore egne regler, hvis vi finder, at EF-reglerne stadig ikke er tilstrækkelige. Det betyder, at vi på den ene side kan arbejde for at hæve miljøstandarderne i EF-landene, samtidig med at vi kan fastsætte vore egne regler, vel at mærke, hvis de er mere vidtgående end EF-reglerne.

Når det indre marked virkeliggøres efter disse regler, vil erhvervslivet i Danmark få lettere adgang til de andre EF-landes markeder, samtidig med at vi nu har fået et redskab, der kan forhindre konkurrence på bekostning af miljøet. Danmark kan hermed med rette kaldes det grønne land i Europa.

Det danske erhvervsliv og de danske arbejdspladser vil med disse ændringer få nye ekspansionsmuligheder, nye arbejdspladser betyder flere arbejdspladser, nye arbejdspladser betyder mere eksport, og mere eksport betyder yderligere forbedringer af samfundsøkonomien og dermed velstanden i landet. Regeringen kan med rette rose sig af dette resultat. Selv socialdemokraterne finder det godt, så godt, at de nægter at tro på det. Det er vel den reelle grund til, at hr. Ivar Nørgaard kræver yderligere garantier fra EFs Ministerråd.

Forhandlingsresultatet vedrørende Europa-Parlamentets placering i EFs beslutningsproces er et minimumskompromis. Der har været mange vidtgående forslag fremme i konferencen på dette område, men det lykkedes for regeringen, bistået af bl.a. Storbritannien, at bringe disse forslag ned til et minimum under forhandlingerne.

Europa-Parlamentet har ikke fået lovgivende beføjelser. Det er stadig de nationale parlamenter, der fastlægger EF-politiken, men som medlem af Europa-Parlamentet i fem år må jeg erkende, at samarbejdet mellem alle EF-institutionerne ikke er tilstrækkelig godt. Specielt samarbejdet mellem Ministerrådet og Europa-Parlamentet har været mangelfuldt. Det er derfor naturligt, at regeringskonferencen har forsøgt at løse disse

problemer ved at udvide samrådsproceduren mellem disse institutioner, når det drejer sig om det indre marked, teknologien og forskningen.

En forbedring af samrådsproceduren forudsætter, at de to institutioner er nødt til at lytte til hinanden. Derfor har det været nødvendigt at give Europa-Parlamentet adgang til at blive hørt to gange. Konsekvensen af dette er, at Rådets afstemningsprocedure ændres, således at Rådet skal træffe beslutning med enstemmighed, hvis Europa-Parlamentet med absolut flertal har forkastet Rådets fælles holdning.

Der er ikke tale om afgivelse af magt til Europa-Parlamentet. Det er stadig Rådet, der skal træffe afgørelserne, og Danmark har stadig vetoret i Ministerrådet i henhold til Luxembourgforliget. Disse to væsentlige ting står uantastet.

Den socialdemokratiske modstand imod denne nye procedure må vække forundring mange steder, især når man tænker på, at socialdemokratiet i 1975 accepterede, at Europa-Parlamentet fik deciderede budgetbeføjelser.

Det må også undre, at den socialdemokratiske markedspolitiske ordfører, hr. Ivar Nørgaard, vender sig så stærkt imod dette, når man tænker på, at han som markedsminister i 1978 forhandlede med de øvrige EF-lande om det direkte valg til Europa-Parlamentet. Hr. Ivar Nørgaard fik dengang ikke alle sine synspunkter accepteret af de øvrige EF-lande, men valgte til sidst at acceptere et kompromis.

Vi skal nu igen tage stilling til et kompromis, som på ingen måde forrykker beslutningskompetencen, men alene vil forbedre samarbejdet mellem EF-institutionerne.

Forhandlingsresultaterne vedrørende EPS-samarbejdet er, set med danske øjne, meget tilfredsstillende. Man kan selvfølgelig være principielt imod det udenrigspolitiske samarbejde, men for os, der ønsker et Europa, som er mindre afhængig af stormagterne, et Europa, der selvstændigt kan forholde sig til de udenrigspolitiske problemer, er det udenrigspolitiske samarbejde af stor betydning. Det er lykkedes at nå et resultat, som sikrer, at samarbejdet kan foregå efter de kutymer og regler, som har udviklet sig på frivillighedens grund gennem de sidste 10 år.